

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 23/02607

3. november 2023

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-184/22 – C-185/22	KfH Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation m.fl. <u>Emne:</u> Overarbejdsbetaling af deltidsansatte. <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF	Udenrigsministeriet et Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	16.11.23

	<p>fortolkes således, at nationale overenskomstmæssige bestemmelser, hvorefter der kun skal ydes betaling af overtidstillæg for arbejdstimer, som præsteres ud over den almindeligearbejdstid for en fuldtidsansat, indeholder en forskelsbehandling mellem fuldtids- og deltidsansatte?</p> <p>2. Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende:</p> <p>a) Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at det i et sådant tilfælde ikke er tilstrækkeligt til at fastslå, at forskelsbehandlingen påvirker væsentligt flere kvinder end mænd, at der er væsentligt flere kvinder end mænd blandt de deltidsansatte, men det herudover kræves, at der er væsentligt flere mænd eller en signifikant større andel af mænd blandt de fuldtidsansatte?</p> <p>b) Eller følger der også med hensyn til artikel 157 TEUF og direktiv 2006/54/EF noget andet af Domstolens konstateringer i dom af 26. januar 2021 – C-16/19, EU:C:2021:64 – [Szpital Kliniczny im. dra J. Babinskiego Samodzielny Publiczny Zaktad Opieki Zdrowotnej w Krakowie], præmis 25-36, hvorefter en forskellig behandling, der finder sted inden for en gruppe af personer med handicap, ligeledes kan være omfattet af »begrebet forskelsbehandling« som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2000/78/EF?</p> <p>3. Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende og spørgsmål 2a) og 2b) således, at det i en situation som den i hovedsagen kan fastslås, at den lønmæssige forskelsbehandling påvirker væsentligt flere kvinder end mænd: Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at overenskomstparter forfølger et legitimt formål gennem en konkret regulering – som den, der nævnes i det første spørgsmål – når de herved</p>			
--	--	--	--	--

	<p>ganske vist på den ene side forsøger at afholde arbejdsgiveren fra at anordne overarbejde og pålægge arbejdstagerne at arbejde mere end aftalt mod at betale et overtidstillæg, men på den anden side også forsøger at forhindre, at fuldtidsansatte behandles mere ufordelagtigt end deltidsansatte og derfor fastlægger, at der kun er pligt til at betale tillæg for det antal timer overarbejde, der præsteres ud over en fuldtidsansats normale arbejdstid i en kalendermåned?</p> <p>4. Skal § 4, nr. 1, i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF, fortolkes således, at nationale overenskomstmæssige bestemmelser, hvorefter der kun betales overtidstillæg for arbejdstimer, der præsteres ud over den normale arbejdstid for en fuldtidsansat, indeholder en forskelsbehandling mellem fuldtids- og deltidsansatte?</p> <p>5. Såfremt Domstolen besvarer det fjerde spørgsmål bekræftende: Skal § 4, nr. 1, i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF, fortolkes således, at der kan være tale om en saglig begrundelse, når overenskomstparter gennem en regulering – som den, der nævnes i det fjerde spørgsmål – ganske vist på den ene side forsøger at afholde arbejdsgiveren fra at anordne overarbejde og pålægge arbejdstagerne at arbejde mere end aftalt mod at betale et overtidstillæg, men på den anden side også forsøger at forhindre, at fuldtidsansatte behandles mere ufordelagtigt end deltidsansatte og derfor fastlægger, at der kun er pligt til at betale tillæg for det antal timer overarbejde, der præsteres ud over en fuldtidsansats normale arbejdstid i en kalendermåned?</p>			
C-652/22	<p>Kolin İnşaat Turizm</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Tillader artikel 76 [i direktiv 2014/25], sammenholdt med direktivets artikel 36, at en</p>	Udenrigsministeriet et Justitsministeriet	MF	21.11.2 3

	<p>ordregivende enhed kan tage hensyn til dokumenter, som en tilbudsgiver har fremlagt for første gang efter udløbet af fristen for afgivelse af tilbud, som ikke var indeholdt i det oprindelige tilbud, og som godtgør forhold, som tilbudsgiveren ikke havde angivet i det oprindelige tilbud?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 76 [i direktiv 2014/25], sammenholdt med direktivets artikel 36, da fortolkes således, at de er til hinder for, at den ordregivende enhed efter den første tildelingsafgørelse er blevet annulleret, og sagen er blevet hjemvist til den ordregivende enhed med henblik på fornyet gennemgang og evaluering af tilbuddene, kan kræve yderligere dokumenter fra tilbudsgiveren, som godtgør, at betingelserne for deltagelse i udbudsproceduren er opfyldt, og som ikke var indeholdt i det oprindelige tilbud, såsom en liste over udførte arbejder suppleret med en henvisning, der ikke var indeholdt i den oprindelige liste over arbejder, dvs. som ikke var en del af det oprindelige tilbud?</p> <p>3. Såfremt besvarelsen af det første spørgsmål er bekræftende, skal artikel 76 [i direktiv 2014/25], sammenholdt med direktivets artikel 36, fortolkes således, at de er til hinder for, at den økonomiske aktør, efter at den første tildelingsafgørelse er blevet annulleret, og sagen er blevet hjemvist til den ordregivende enhed med henblik på fornyet gennemgang og evaluering af tilbuddene, for den ordregivende enhed fremlægger dokumenter, som godtgør, at betingelserne for deltagelse i udbudsproceduren er opfyldt, og som ikke var indeholdt i det oprindelige tilbud, såsom en liste over udførte arbejder suppleret med en henvisning, der ikke var indeholdt i den oprindelige liste over arbejder, dvs. som ikke var en del af det oprindelige tilbud?</p>	<p>Erhvervsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>		
--	---	---	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypesøjlen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags- type	Proce- s- skridt	Dato
C-465/20 P	<p>Irland m.fl. mod Kommissionen (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Den appellerede dom ophæves.</p> <p>— Det første, det andet, det tredje, det fjerde og det ottende anbringende i sag T-778/16 samt det første, det andet, det tredje, det fjerde, det femte, det ottende og det fjortende anbringende i sag T-892/16 forkastes.</p> <p>— Sagen hjemvises til Retten med henblik på stillingtagen til de anbringender, der ikke allerede er blevet vurderet.</p> <p>— Afgørelsen om sagsomkostninger i første instans og i appelsagen udsættes.</p>	Fødevareminis- teriet	O- sag	GA	09.11. 23
C-558/21 P	<p>Global Silicones Council m.fl. mod Kommissionen (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Rettens dom i sag T-226/18 ophæves.</p> <p>— Den anfægtede retsakt (1) annulleres.</p> <p>— Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellanternes annulationssøgsmål.</p> <p>— Indstævnte tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten.</p>	Miljøministeri- et	O- sag	Dom	09.11. 23
C-559/21 P	<p>Global Silicones Council m.fl. mod ECHA (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p>	Miljøministeri- et	O- sag	Dom	09.11. 23

	<p>—Rettens dom i sag T-519/18 ophæves.</p> <p>—Den anfægtede afgørelse annulleres (1).</p> <p>—Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellanternes annulationssøgsmål.</p> <p>—Indstævnte tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og intervenienternes omkostninger.</p>				
	<p>Všeobecná úverová banka</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 47, sammenholdt med artikel 7 og artikel 38 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige vilkår i forbrugeraftaler (herefter »direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår«), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugere på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF, direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (herefter »direktiv 2005/29/EF om urimelige handelspraksis«), såvel som princippet om EU-rettens effektive virkning, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for bestemmelser som § 53, stk. 9, og § 565 i Obciansky zákonník (den borgerlige lovbog), hvorefter der i tilfælde af førtidig ophævelse ikke skal tages hensyn til denne foranstaltningens proportionalitet, og især alvoren af forbrugers undladelse af at opfylde sine forpligtelser i forhold til lånebeløbet og datoen for tilbagebetaling heraf?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, stiller den forelæggende ret</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	<p>O-sag</p>	<p>Dom</p>	<p>09.11.23</p>

	<p>følgende spørgsmål (som ikke står i modsætning hertil):</p> <p>2.a) Skal artikel 47, sammenholdt med artikel 7 og artikel 38 i chartret, direktivet 93/13/EF om urimelige kontraktvilkår, direktivet 2005/29/EF om urimelige handelspraksis og princippet om EU-rettens effektivitet fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retspraksis, som i det væsentlige ikke forhindrer udøvelsen af panteretten ved privat auktion over en fast ejendom, der udgør en bolig for forbrugeren eller andre personer, og samtidig ikke tager hensyn til alvoren af forbrugers misligholdelse af sine forpligtelser i forhold til lånebeløbet og lånets løbetid, også når långiveren kan få opfyldt sit krav ved en retslig tvangsfuldbyrdelse, hvor salget af boligen, der er behæftet med panteretten, ikke er omfattet af en prioritetsmæssig forrang?</p> <p>2.b) Skal artikel 3, stk. 1, i direktiv 2005/29/EF om urimelige handelspraksis fortolkes således, at forbrugerbeskyttelsen mod urimelige handelspraksis i forbindelse med forbrugerkreditaftaler omfatter alle måder til at opfylde en långivers krav, herunder optagelse af et nyt lån aftalt til dækning af forpligtelser, der følger af et tidligere lån?</p> <p>2.c) Skal direktiv 2005/29/EF om urimelige handelspraksis fortolkes således, at en urimelig handelspraksis også omfatter en adfærd hos en långiver, der gentagende gange indrømmer lån til en forbruger, der ikke er i stand til at betale af på lånene, hvilket resulterer i en kæde af optagelse af lån, som långiveren faktisk ikke udbetaler til forbrugeren, men beholder til sig selv til dækning af tidligere lån og samlede omkostninger ved lånene?</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>2.d) Skal artikel 2, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (herefter »direktiv 2008/48/EØF om forbrugerkreditaftaler«), sammenholdt med 10. betragtning i dette direktiv, fortolkes således, at denne bestemmelse ikke udelukker anvendelsen af dette direktiv, selv i tilfælde af optagelse af et lån, der har alle egenskaber af en forbrugerkreditaftale, hvor formålet med lånet ikke blev aftalt, og som bortset – fra en ubetydelig del – af långiveren blev ydet til dækning af tidligere forbrugslån, og hvor der er aftalt pant i fast ejendom som sikkerhed for lånet?</p> <p>2.e) Skal Domstolens dom af 21. april 2016, Radlinger og Radlingerová (C- 377/14, EU:C:2016:283), fortolkes således, at den også finder anvendelse på en forbrugerkreditaftale, hvis en del af det ydede lån i henhold til en sådan aftale blev afsat til at dække långivers omkostninger?</p>				
C-790/21 P - C-791/21 P	<p>Covestro Deutschland AG mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Den Europæiske Unions Rets dom af 6. oktober 2021 i sag T-745/18 ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) af 28. maj 2018, C(2018) 3166, for 2012 og 2013 annulleres. 2. Subsidiært annulleres den appellerede dom, og den omtvistede afgørelse annulleres, for så vidt som den vedrører appellantens. 3. Subsidiært i forhold til den første påstand ophæves den appellerede dom, og sagen hjemvises til Retten til fornyet afgørelse om annulation af den omtvistede afgørelse. 4. Subsidiært i forhold til den anden påstand ophæves den appellerede dom, og sagen 	Energistyrelsen	O-sag	GA	09.11.23

	<p>hjemvises til Retten til fornyet afgørelse om annullation af den omtvistede afgørelse for så vidt som den vedrører appellanten.</p> <p>5. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
C-819/21	<p>Staatsanwaltschaft Aachen</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Kan den ret i den fuldbyrdende medlemsstat, der skal træffe afgørelse om eksigibilitet, støttet på artikel 3, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i henhold til artikel 8 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 afslå at anerkende dommen fra en anden medlemsstat og fuldbyrde de sanktioner, der er pålagt ved denne dom, hvis der er holdepunkter for, at forholdene iden anden medlemsstat på tidspunktet for afsigelse af den dom, der skal fuldbyrdes, eller øvrige afgørelser i forbindelse med dommen, er uforenelige med den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, fordi temet i denne medlemsstat selv ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU?</p> <p>2) Kan den ret i den fuldbyrdende medlemsstat, der skal træffe afgørelse om eksigibilitet, støttet på artikel 3, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008, sammenholdt med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU, i henhold til artikel 8 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 afslå at anerkende dommen fra en anden medlemsstat og fuldbyrde de sanktioner, der er pålagt ved denne dom, hvis der er holdepunkter for, at retssystemet i</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	09.11.23

	<p>denne medlemsstat på tidspunktet for afgørelsen om eksigibilitet ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU?</p> <p>3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal det, inden det, under henvisning til artikel 3, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, afslås at anerkende en dom fra en anden medlemsstat, og fuldbyrde de sanktioner, der er pålagt ved denne dom, hvis der holdepunkter for, at forholdene i denne medlemsstat er uforenelige med den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, i et næste skridt undersøges, om de forhold, der er uforenelige med retten til en retfærdig rettergang, fordi retssystemet selv ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet, konkret har været til skade for den eller de domfældte i den pågældende sag?</p> <p>4) Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares benægtende forstået således, at det ikke påhviler de nationale retter, men derimod Den Europæiske Unions Domstol at afgøre, om forholdene i en medlemsstat er uforenelige med retten til en retfærdig rettergang, fordi retssystemet i denne medlemsstat selv ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet: Var retssystemet i Republikken Polen i overensstemmelse med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU, den 7. august 2018 og/eller den 16. juli 2019, og er dette tilfældet på nuværende tidspunkt?</p>				
C-257/22	<p>Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p>	Udlændinge- og	O-sag	Dom	09.11.23

	<p>»Skal artikel 4, stk. 2 og 3, og artikel 5, in fine i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer imedlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, sammenholdt med artikel 2, artikel 4 og artikel 19, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for – ved vurderingen af, om en beslutning om udsendelse i henhold til artikel 6, i direktiv 2008/115/EF udgør en tilsidesættelse af princippet om non-refoulement – at begrebet et sikkert oprindelsesland som omhandlet i artikel 36 og artikel 37, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og tilbagekaldelse af international beskyttelse, sammenholdt med en snæver definition af princippet om non-refoulement, der kun omfatter forbud mod mishandling i henhold til artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, finder anvendelse?«</p>	Integrationsministeriet			
C-271/22 - C-275/22	<p>Keolis Agen m.fl. <u>Spørgsmål:</u> Det første spørgsmål - Skal artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at bestemmelsen finder direkte anvendelse i forholdet mellem en privat transportoperatør, som er overdraget én enkelt offentlig tjeneste, og dennes ansatte,</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	09.11.23

	<p>når der navnlig tages hensyn til liberaliseringen af sektoren for personbefordring med jernbane?</p> <p>Det andet spørgsmål</p> <p>- Hvor lang er den rimelige overførselsperiode for fire ugers betalt ferie som omhandlet i artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, når perioden for optjening af ferierettigheder er et år?</p> <p>Det tredje spørgsmål</p> <p>- Er anvendelsen af en ubegrænset overførselsperiode i mangel af en national lovbestemmelse eller overenskomstmæssig bestemmelse vedrørende denne overførsel i strid med artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003?</p>				
C-293/22 P	<p>Chemours Netherlands mod ECHA</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Den appellerede dom ophæves i sin helhed.</p> <p>—Den omtvistede afgørelse annulleres (1).</p> <p>—Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellansens annullationssøgsmål.</p> <p>—ECHA tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og intervenienternes sagsomkostninger</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	09.11.23
C-319/22	<p>Gesamtverband Autoteile-Handel</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>I. Omfatter bestemmelsen i artikel 61, stk. 1, andet punktum, i forordning (EU) 2018/858, hvorefter</p> <p>»[o]plysningerne præsenteres på en let tilgængelig måde i form af datasæt, der er maskinlæsbare, og som kan behandles elektronisk«, samtlige reparations- og vedligeholdelsesinformationer som</p>	Erhvervsstyrelsen Justitsministeriet	O-sag	Dom	09.11.23

	<p>omhandlet i forordningens artikel 3, nr. 48), eller er denne bestemmelse begrænset til såkaldte reservedelsinformationer (»dele af køretøjet, [...] som kan udskiftes med reservedele«) som omhandlet i punkt 6.1 i bilag X til forordningen?</p> <p>II. Skal artikel 61, stk. 1, andet punktum, i forordning (EU) 2018/858, hvorefter oplysningerne skal præsenteres</p> <p>»på en let tilgængelig måde i form af datasæt, der er maskinlæsbare, og som kan behandles elektronisk«, og artikel 61, stk. 2, andet afsnit, hvorefter oplysningerne for andre uafhængige aktører end reparatører</p> <p>»[også] gives [...] i et maskinlæsbart format, der kan behandles elektronisk med almindeligt tilgængelige IT-værktøjer og software, og som gør det muligt for uafhængige aktører at udføre den opgave, der er forbundet med deres virksomhed, i forsyningskæden på eftermarkedet«, fortolkes således, at fabrikanten kun opfylder sine forpligtelser i denne forbindelse derved, at den pågældende</p> <p>1. gør oplysningerne tilgængelige via internettet gennem en maskinstyret forespørgsel via en databasegrænseflade med mulighed for at downloade resultaterne, eller er det tilstrækkeligt, at vedkommende på et websted kun giver mulighed for en manuel søgning og begrænser forespørgselsresultatet til det synlige indhold på skærmsider</p> <p>og</p> <p>2. gør det muligt at søge efter alle oplysninger i databasen, der er knyttet til den pågældendes køretøjsidentifikationsnumre (VIN) ved hjælp af disse VIN, som han stiller til rådighed på en særskilt liste, og uafhængigt heraf</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>– også ved hjælp af andre kriterier til identifikation af køretøjer som omhandlet i punkt 6.1, tredje afsnit, i bilag X til forordningen</p> <p>– samt ved hjælp af de øvrige af fabrikanten anvendte begreber for kategorier (f.eks. kategorier af komponenter, reservedele, reparations- og vedligeholdelsesvejledninger og tekniske illustrationer) og andre poster i databasen i vilkårlige sammenstillinger eller er det tilstrækkeligt, at fabrikanten udelukkende tilbyder søgningen som individuel forespørgsel ved hjælp af VIN for et enkelt, konkret køretøj, uden samtidig at stille en aktuel liste over alle VIN for sine køretøjer til rådighed</p> <p>og</p> <p>3. stiller disse datasæt til rådighed i filer, hvis format er beregnet til direkte elektronisk (videre-)behandling af de modtagne datasæt, med angivelse af den relevante beskrivelse af datasættet (for tekster og tabeller), eller er det tilstrækkeligt, at det er muligt at udlæse det rene skærmindhold i et vilkårligt almindeligt filformat som f.eks. en pdf-fil?</p> <p>III. Udgør artikel 61, stk. 1, i forordning (EU) 2018/858 en retlig forpligtelse som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c), i databeskyttelsesforordningen, som påhviler bilfabrikanter, og som begrundes udleveringen af VIN henholdsvis informationer knyttet til VIN til uafhængige aktører som andre dataansvarlige som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7)?</p>				
C-551/22 P	<p>Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno og SFL mod Afviklingsinstansen (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p>	Finanstilsynet	O-sag	GA	09.11.23

	<p>1) Rettens dom af 1. juni 2022 i sagen <i>Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno og SFL — Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) mod Den Fælles Afviklingsinstans</i> (T-481/17, EU:T:2022:311) ophæves, for så vidt som Retten heri fastslog, at annullationssøgsmålet kunne antages til realitetsbehandling i første instans.</p> <p>2) Det fastslås, at annullationssøgsmålet, der blev anlagt i første instans i sag T-481/17, ikke kan antages til realitetsbehandling, og følgelig, at sagen afvises i det hele.</p> <p>3) <i>Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno og SFL, Stiftung für Forschung und Lehre (SFL)</i> (sagsøgerne i første instans) tilpligtes at betale de omkostninger, som Kommissionen har afholdt i forbindelse med sagen for Retten og i forbindelse med nærværende sag.</p>				
C-608/22 – C-609/22	<p>Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl m.fl.</p> <p>Spørgsmål:</p> <p>1. Skal en anvendelse af flere foranstaltninger, som i en stat fastsættes, fremmes eller tåles af en aktør, som er indehaver af den faktiske regeringsmagt, og som navnlig består i, at kvinder</p> <ul style="list-style-type: none"> – nægtes deltagelse i politiske embeder og politiske beslutningsprocesser – ikke får stillet retlige midler til rådighed til at kunne opnå beskyttelse mod kønsspecifik vold og vold i hjemmet – generelt er udsat for risiko for tvangsægteskaber, selv om disse ganske vist er forbudt af den aktør, som er indehaver af den faktiske regeringsmagt, men kvinder ikke ydes effektiv beskyttelse mod tvangsægteskaber, og sådanne vielser undertiden også foretages med deltagelse af personer, der er udstyret med faktisk 	Justitsministeriet	O-sag	GA	09.11.23

	<p>statsmagt, og som er vidende om, at der er tale om et tvangsægteskab</p> <ul style="list-style-type: none"> – ikke må udøve erhvervsaktivitet eller kun i begrænset omfang, overvejende kun i hjemmet – har vanskeligt ved at få adgang til sundhedsfaciliteter – nægtes adgang til uddannelse, helt eller i vidt omfang (f.eks. ved at piger kun får adgang til grundskoleuddannelse) – ikke må opholde eller bevæge sig uden ledsagelse af en mand (i en bestemt slægtsrelation) i offentligheden, eventuelt i tilfælde af overskridelse af en vis afstand fra bopælen – i offentligheden skal tildække deres krop fuldstændigt og tilsløre deres ansigt – ikke må udøve sport som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning) anses for tilstrækkelig alvorlige til at berøre en kvinde på en tilsvarende måde som omhandlet i dette direktivs artikel 9, stk. 1, litra a)? <p>2. Er det tilstrækkeligt for tildeling af asylstatus, at en kvinde berøres af disse foranstaltninger i oprindelseslandet alene på grund af sit køn, eller kræver en vurdering af, om en kvinde berøres af disse foranstaltninger – som skal betragtes kumulativt – som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2011/95/EU, en prøvelse af hendes individuelle situation?</p>				
--	--	--	--	--	--

C-196/22	<p>Regione Lombardia et Provincia di Pavia</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>»1) Er bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 2080/92 af 30. juni 1992 om en fællesskabsordning med støtte til skovbrugsforanstaltninger i landbruget, der ikke indeholder nogen ordning vedrørende fortabelse og sanktioner – i lyset af bestemmelserne i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser – til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i national lovgivning, der ved gennemførelse af bestemmelserne i forordning 2080/92 foreskriver, at støttemodtagere i tilfælde af konstaterede uregelmæssigheder i forbindelse med ydelse af støtte fortaber retten hertil og skal tilbagebetale modtagne støttebeløb?</p> <p>2) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, er bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 2080/92 af 30. juni 1992 om en fællesskabsordning med støtte til skovbrugsforanstaltninger i landbruget – i lyset af bestemmelserne i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 samt rimelighedskravet og proportionalitetsprincippet i [tiende] betragtning til den sidstnævnte forordning – da til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i national lovgivning, der ved gennemførelse af bestemmelserne i forordning 2080/92 foreskriver, at støttemodtagere i tilfælde af konstaterede uregelmæssigheder i forbindelse med ydelse af støtte fortaber retten hertil og skal tilbagebetale modtagne støttebeløb, såfremt det tilplantede areal eller det forbedrede skovareal viser sig at være 20% mindre end</p>	<p>Miljøministeriet</p> <p>et</p> <p>Fødevareministeriet</p> <p>Energistyrelsen</p>	O-sag	Dom	16.11.23
----------	---	---	-------	-----	----------

	<p>det, for hvilket støtte er blevet ydet og udbetalt?</p> <p>3) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, er bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 2080/92 af 30. juni 1992 om en fællesskabsordning med støtte til skovbrugsforanstaltninger i landbruget – i lyset af bestemmelserne i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 – da til hinder for anvendelsen med tilbagevirkende kraft af en bestemmelse i national lovgivning, der ved gennemførelse af bestemmelserne i forordning 2080/92 foreskriver, at støttemodtagere i tilfælde af konstaterede uregelmæssigheder i forbindelse med ydelse af støtte fortaber retten hertil og skal tilbagebetale modtagne støttebeløb?</p> <p>4) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, er bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 2080/92 af 30. juni 1992 om en fællesskabsordning med støtte til skovbrugsforanstaltninger i landbruget – i lyset af bestemmelserne i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 – da til hinder for, at en bestemmelse i national lovgivning, der ved gennemførelse af bestemmelserne i forordning 2080/92 foreskriver, at støttemodtagere i tilfælde af konstaterede uregelmæssigheder i forbindelse med ydelse af støtte fortaber retten hertil og skal tilbagebetale modtagne støttebeløb, fortolkes således, at støttemodtageren har pligt til at tilbagebetale hele støttebeløbet og ikke bare beløbene svarende til det år, for hvilket der er blevet konstateret uregelmæssigheder i forbindelse med ydelse af støtte?»</p>				
C-224/22	Kongeriget Spanien mod Europa-Kommissionen	Fødevareministeriet	O-sag	Dom	16.11.23

	<p><u>Påstande:</u></p> <p>—Rådets forordning (EU) 2022/110 (1) af 27. januar 2022 om fastsættelse for 2022 af fiskerimulighederne for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende i Middelhavet og Sortehavet annulleres med hensyn til fastlæggelsen af (i) den maksimale tilladte fiskeriindsats for langlinefartøjer til fiskeri efter europæisk kulmule (<i>Merluccius merluccius</i>) og rød mulle (<i>Mullus barbatus</i>) i Alboránhavet, Balearerne, Nordspanien og Lionbugten (GSA 1, 5, 6 og 7), opført i bilag III, afsnit c), og (ii) fangstbegrænsningerne for blårod reje (<i>Aristeus antennatus</i>) i Alboránhavet, Balearerne, Nordspanien og Lionbugten (GSA 1, 2, 5, 6 og 7), opført i bilag III, afsnit e).</p> <p>—Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
C-316/22	<p>Gabel Industria Tessile et Canavesi</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Er EU-retten generelt, og navnlig artikel 288, stk. 3, TEUF, til hinder for, at en national domstol i en tvist mellem private undlader at anvende en national bestemmelse, som er i strid med en klar, præcis og ubetinget bestemmelse i et direktiv, der ikke er blevet gennemført eller er blevet ukorrekt gennemført, med den konsekvens, at en privat pålægges yderligere forpligtelser, såfremt dette ifølge den nationale ordning (artikel 14, stk. 4, i lovdekret nr. 504/1995) udgør betingelsen for, at en privat over for staten kan gøre de rettigheder gældende, der følger af dette direktiv?</p> <p>2. Er effektivitetsprincippet til hinder for en national bestemmelse (artikel 14, stk. 4, i lovdekret nr. 504/1995), hvorefter en endelig forbruger ikke direkte kan anmode staten om tilbagebetaling af urigtigt erlagt afgift, men</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	16.11.23

	<p>kun har mulighed for at fremsætte et civilretligt krav mod en afgiftspligtig om tilbagesøgning af det i urigtig formening om skyld erlagte beløb, idet den afgiftspligtige er den eneste, som har ret til at opnå tilbagebetaling fra skattemyndighederne, når den eneste grund til, at afgiften er ulovlig – dvs. at den er i strid med et [EU]-direktiv – udelukkende kan påberåbes i retsforholdet mellem den afgiftspligtige og skattemyndighederne, og ikke i retsforholdet mellem den afgiftspligtige og den endelige forbruger, hvilket således indebærer, at tilbagebetalingsordningen i praksis er uvirksom, eller skal det med henblik på at sikre overholdelsen af det nævnte princip i et sådant tilfælde lægges til grund, at den endelige forbruger har ret til direkte at fremsætte sit krav over for skattemyndighederne, idet der er tale om et tilfælde, hvor det viser sig at være umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at få den urigtigt erlagte afgift tilbagebetalt af leverandøren?</p>				
C-318/22	<p>GE Infrastructure Hungary Holding <u>Spørgsmål:</u> a) Skal Rådets direktiv 2009/133/EF af 19. oktober 2009 om en fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, partiel spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater og ved flytning af et SE's eller SCE's vedtægtsmæssige hjemsted mellem medlemsstater (herefter »direktivet«) fortolkes således, at en national lovgivning (eller bestemmelse) eller fortolkningen og anvendelsen i praksis af den pågældende lovgivning (eller bestemmelse) er forenelig med anden betragtning til og artikel 1, litra a), i direktivet, hvoraf det</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	16.11.23

	<p>fremgår, at direktivet ikke vedrører nationale omdannelser, men derimod udelukkende internationale og grænseoverskridende omdannelser, i det tilfælde, at direktivets bestemmelser blev gennemført ved a társasági adóról és osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (lov nr. LXXXI af 1996 om selskabsskat og udbytteskat, herefter »selskabsskatteloven«), således at selv om Fællesskabsretten ikke direkte omfatter dette spørgsmål, bestemte den nationale lovgiver i den nævnte lovs § 31, stk. 1, litra a), at denne lov har til formål at være i overensstemmelse med EU-rettens retsakter, herunder direktivet?</p> <p>b) Skal direktivets artikel 8, stk. 2, fortolkes således, at denne bestemmelse er forenelig med en national lovgivning (eller bestemmelse) eller fortolkningen og anvendelsen i praksis af den pågældende lovgivning (eller bestemmelse), hvorefter en selskabsdeltager i det indskydende selskab i forbindelse med en partiel spaltning af virksomheder, der er hjemmehørende i den samme medlemsstat, er forpligtet til at nedsætte den nominelle værdi af sin andel i det indskydende selskab (den tegnede kapital i det indskydende selskab) med henblik på at nedsætte værdien af sin andel (af sine kapitalandele) i det indskydende selskab i sit regnskab, når skatte- og afgiftsmyndigheden kræver denne nedsættelse af den regnskabsmæssige værdi som en forudgående betingelse for at opnå den skattemæssige behandling, der er fastsat i direktivets artikel 8, stk. 2, selv i en situation, hvor den partielle spaltning medfører tab for selskabsdeltageren i det indskydende selskab?</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>c) Skal direktivets artikel 8, stk. 2, fortolkes således, at denne bestemmelse er forenelig med en national lovgivning (eller bestemmelse) eller fortolkningen og anvendelsen i praksis af den pågældende lovgivning (eller bestemmelse), hvorefter den skattemæssige behandling med hensyn til selskabsskatten, der er fastlagt i den nævnte bestemmelse, ikke finder anvendelse på en partiel spaltning, såfremt det berørte indskydende selskab er et enkeltmandshandelsselskab, dvs. såfremt stifteren af det indskydende selskab bevarer ejerskabet af sin andel på 100% af det pågældende selskab uden ændringer, eller såfremt den tegnede kapital i det indskydende handelsselskab ikke ændres?</p>				
C-333/22	<p>Ligue des droits humains</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. »Kræver artikel 47 og artikel 8, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at der indføres retsmidler over for en uafhængig tilsynsmyndighed som f.eks. Organe de contrôle de l'information policière, når denne udøver den registreredes rettigheder over for den registeransvarlige?</p> <p>2. Er artikel 17 i direktiv 2016/680 i overensstemmelse med artikel 47 og artikel 8, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, således som Domstolen har fortolket disse bestemmelser, for så vidt som den nævnte artikel 17 ikke pålægger tilsynsmyndigheden – der udøver den registreredes rettigheder over for den registeransvarlige – at informere denne person om, at »den har foretaget den nødvendige kontrol eller undersøgelse«, og »om adgangen til retsmidler«, når denne information ikke muliggør nogen</p>	<p>Justitsministeriet</p> <p>Klima-, Energi-, og Forsygningsministeriet</p>	O-sag	Dom	16.11.23

	<p>efterfølgende kontrol af tilsynsmyndighedens indsats og vurdering af den registreredes personoplysninger og de forpligtelser, der påhviler den registeransvarlige?»</p>				
<p>C-345/22 – C-347/22</p>	<p>Maersk m.fl. <u>Spørgsmål:</u> 1.– Når det i artikel 25 i forordning nr. 1215/2012 bestemmes, at spørgsmålet om, hvorvidt en værnetingsaftale er ugyldig, skal undersøges i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor parterne har indgået en værnetingsaftale, omfatter det da også – i en situation som den i hovedsagen omhandlede – spørgsmålet om gyldigheden af udvidelsen af aftalen til at omfatte en tredjemand, som ikke er part i den aftale, hvori værnetingsklausulen er fastsat? 2.– Er en regel som den, der er indeholdt i artikel 251 i Ley de Navegación Marítima (søfartsloven), og som kræver, at værnetingsklausulen skal være forhandlet »individuelt og særskilt« med en tredjemand, for at klausulen kan håndhæves over for denne, forenelig med artikel 25 i forordning 1215/2012 og med Domstolens retspraksis, der fortolker denne bestemmelse i tilfælde, hvor konnossementet omsættes til en tredjemand, som er modtager af varerne, men som ikke er part i kontrakten mellem aflasteren og den kontraherende fragtfører? 3.– Er det i overensstemmelse med EU-retten, at medlemsstaternes lovgivning fastsætter yderligere gyldighedsbetingelser over for tredjemand for så vidt angår værnetingsklausuler i konnossementer? 4.– Indebærer en regel som den, der er indeholdt i artikel 251 i den spanske søfartslov – hvorefter tredjemands subrogation kun sker delvist, idet værnetingsklausuler udelukkes – at der</p>	<p>Søfartsstyrelsen</p>	<p>O-sag</p>	<p>GA</p>	<p>16.11.23</p>

	indføres et yderligere krav til gyldigheden af disse klausuler i strid med artikel 25 i forordning nr. 1215/2012?				
C-427/22	<p>BG</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal definitionen af et kreditinstitut i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 fortolkes således, at långivningen udelukkende skal ske med midler, der modtages fra offentligheden som indskud eller andre midler, der skal tilbagebetales, eller må et kreditinstitut også yde lån med midler fra andre kilder?</p> <p>2. Hvorledes skal indholdet af begrebet »en fra myndighederne hidrørende akt, uanset formen, som medfører ret til at drive virksomhed« som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 42), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 fortolkes, og omfatter det både den godkendende tilladelsesordning og den godkendende registreringsordning for udlånsvirksomhed?</p>	Finanstilsynet	O-sag	Dom	16.11.23
C-458/22 P	<p>Robert Roos m.fl. mod Europa-Parlamentet (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>Punkt 1 og 2 i domskonklusionen i Den Europæiske Unions Rets dom af 27. april 2022 i de forenede sager T-710/21, T-722/21 og T-723/21, ophæves.</p> <p>Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne i forbindelse med sagen for Domstolen, herunder advokatudgifter.</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	16.11.23

C-654/22	<p>Triferto Belgium</p> <p><u>Spørgsmål</u></p> <p>1. Skal REACH-forordningens artikel 6, stk. 1, artikel 3, stk. 10, og artikel 3, stk. 11, fortolkes således, at der hviler en registreringspligt på den person, der bestiller/køber stoffet hos en ikke EU-fabrikant, selv om alle foranstaltninger med henblik på fysisk at indføre stoffet i EU's toldområde faktisk foretages af en tredjepart, der også udtrykkeligt bekræfter at være ansvarlig herfor? Har det betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, om den mængde, der er bestilt/købt, kun vedrører en del (men mere end en ton) af en større ladning af det samme stof fra den samme ikke EU-fabrikant, som af denne tredjepart bringes ind på EU's toldområde for der at blive oplagret på et toldlager?</p> <p>2. Skal REACH-forordningens artikel 2, stk. 1, litra b), fortolkes således, at også det stof, der er oplagret på et toldlager (med placering under ordning J –kode 71 00 i fag 37 i enhedsdokumentet), vil falde uden for REACH-forordningens anvendelsesområde, indtil det i en senere fase udtages fra lageret og placeres under en anden toldordning (henholdsvis bringes i fri omsætning)?</p> <p>I bekræftende fald, skal REACH-forordningens artikel 6, stk. 1, artikel 3, stk. 10, og artikel 3, stk. 11, forstås således, at registreringspligten påhviler den person, der har købt stoffet direkte og aftaget det uden for EU (uden fysisk at have bragt stoffet inden for EU's toldområde), også i det tilfælde, at stoffet allerede var registreret af den pågældende tredjepart, som tidligere havde bragt det inden for EU's toldområde?</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	16.11.23
C-671/22	<p>Bezirkshauptmannschaft Spittal an der Drau</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	16.11.23

	<p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Skal bilag V, nr. 1.2.2 (definitioner af høj, god og moderat økologisk tilstand i søer) i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger fortolkes således, at begrebet »forstyrrelse« i tabellen »Biologiske kvalitetselementer«, linje »Fiskefauna«, spalte »Høj tilstand«, udelukkende omfatter menneskeskabte påvirkninger af de fysisk-kemiske og hydromorfologiske kvalitetselementer? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>2. Skal den nævnte bestemmelse fortolkes således, at en afvigelse i det biologiske kvalitetselement »fiskefauna« fra den høje tilstand, som skyldes andre forstyrrelser end menneskeskabte påvirkninger af de fysisk-kemiske og hydromorfologiske kvalitetselementer, fører til, at det biologiske kvalitetselement »fiskefauna« heller ikke skal klassificeres i en »god tilstand« eller en »moderat tilstand«?</p>				
T-302/20 – T-303/20 og T-307/20	<p>Antonio Del Valle Ruiz m.fl. mod SRB</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Afgørelse (SRB/EES/2020/52) fra Den Fælles Afviklingsinstans af 17. marts 2020 om, hvorvidt aktionærerne og kreditorerne skal bevilliges kompensation som følge af de afviklingsforanstaltninger, der er truffet vedrørende Banco Popular Español SA, annulleres.</p> <p>— Den Fælles Afviklingsinstans og de intervenienter, som er indtrådt helt eller delvist til støtte for denne, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Finanstilsynet	O-sag	Dom	22.11.23
T-304/20	<p>Molina Fernández mod SRB</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Den anfægtede afgørelse annulleres.</p>	Finanstilsynet	O-sag	Dom	22.11.23

T-330/20	<p>ACMO m.fl. mod SRB</p> <p><u>Påstande:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> — Artikel 2 i afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans SRB/EES/2020/52 af 17. marts 2020 om, hvorvidt aktionærene og kreditorerne skal bevilliges kompensation som følge af de afviklingsforanstaltninger, der er truffet vedrørende Banco Popular Español SA (herefter »den anfægtede afgørelse«), annulleres, og/eller — den anfægtede afgørelses artikel 1 annulleres, og/eller — den anfægtede afgørelses artikel 3 annulleres, og/eller — subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse i sin helhed. — Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne. 	Finanstilsynet	O-sag	Dom	22.11.23
T-340/20	<p>Galván Fernández-Guillén mod SRB</p> <p><u>Påstande:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> — Afgørelse SRB/EES/2020/52 af 17. marts 2020 om, hvorvidt aktionærene og kreditorerne skal bevilliges kompensation som følge af de afviklingsforanstaltninger, der er truffet vedrørende Banco Popular Español SA, annulleres. — SRB tilpligtes at betale sagsomkostningerne. 	Finanstilsynet	O-sag	Dom	22.11.23
T-655/20	<p>Symrise mod ECHA</p> <p><u>Påstande:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> — Afgørelse af 18. august 2020 i sag A-010-2018 truffet af Appeludvalget for Det Europæiske Kemikalieagentur annulleres i sin helhed. — ECHA tilpligtes at betale sagsomkostningerne. 	Miljøministeriet	O-sag	Dom	22.11.23
T-656/20	<p>Symrise mod ECHA</p> <p><u>Påstande:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> — Afgørelse af 18. august 2020 i sag A-009-2018 truffet af Appeludvalget for Det 	Miljøministeriet	O-sag	Dom	22.11.23

	<p>Europæiske Kemikalieagentur annulleres i sin helhed.</p> <p>— ECHA tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
C-84/22	<p>Right to Know</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>(1) Skal referater fra formelle møder i en medlemsstats udøvende magt, hvorregeringsmedlemmer er forpligtet til at give møde og handle som en kollektivmyndighed, med henblik på anmodning om adgang til miljøoplysninger indeholdt disse referater, betragtes som »interne meddelelser« eller som offentligemyndighedens »sagsbehandling«, som omhandlet henholdsvis i artikel 4, stk. 1, litra e), og artikel 4, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og omophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF?</p> <p>(2) Rækker princippet om retskraft (som drøftet i Köbler, sag C-224/01, ECLI:EU:C:2003:513 og efterfølgende retspraksis) ud over domskonklusionen tidligere domme, således at det derudover omfatter konklusioner angående defaktiske omstændigheder eller retlige spørgsmål, der er behandlet i den tidligere dom? Med andre ord, er princippet om retskraft begrænset til tilfælde, hvor adgangen til søgsmål er afskåret (cause of action estoppel), eller omfatter det ligeledes tilfælde, hvor anbringender er afskåret (issue estoppel)?</p> <p>(3) I verserende sager mellem parter angående manglende overholdelse af direktiv 2003/4/EF med hensyn til en bestemt anmodning om miljøoplysninger, hvor en sagsøger/informationssøgende har fået medhold i, at en beslutning skal annulleres og</p>	<p>Fødevareministeriet</p> <p>Transportministeriet</p>	<p>O-sag</p>	<p>Dom</p>	<p>23.11.23</p>

	<p>visse klagepunkter, der er baseret på EU-retten, blev tiltrådt, mens andre blev forkastet, udelukker EU-retten, og i særdeleshed effektivitetsprincippet, en national bestemmelse om princippet om retskraft, der er baseret på afskærelse af anbringender (issue estoppel), hvorefter de nationale domstole i nye sager angående en senere afgørelse vedrørende den samme anmodning skal afvise et søgsmål fra en sådan sagsøger/informationsøgende, hvorved den nævnte senere afgørelse – hvori der henvises til EU-retten i klagepunkter, der tidligere blev forkastet, men ikke konkret appelleret – anfægtes?</p> <p>(4) Ændres besvarelsen af det tredje spørgsmål af, at: (i) der ikke blev indgivet en anmodning til Domstolen; og (ii) ingen af parterne har gjort den relevante retspraksis fra Domstolen gældende for den nationale ret?</p>				
C-201/22	<p>Telia Finland</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Sigtet der med hensyn til licensaftaleorganisationer, som kollektivt forvalter intellektuelle ejendomsrettigheder, med beføjelsen til at anlægge sag for at forsvare disse rettigheder, som forudsættes af søgsmålskompetencen på grundlag af artikel 4, litra c), i direktiv 2004/48, udelukkende til den almindelige partsevne i retssager, eller kræves der dermed en ret til i eget navn at anlægge sag for at forsvare de omhandlede rettigheder, som udtrykkeligt er anerkendt i den nationale lovgivning?</p> <p>2. Skal udtrykket »direkte interesse i at forsvare rettighederne tilhørende de rettighedsindehavere, som den repræsenterer« ved fortolkningen beroende på artikel 4, litra c), i direktiv 2004/48</p>	Udenrigsministeriet Kulturministeriet	O-sag	Dom	23.11.23

	<p>fortolkes ensartet i alle medlemsstater, når det drejer sig om retten for en forvaltningsorganisation som omhandlet i artikel 3, litra a), i direktiv 2014/26/EU til i eget navn at anlægge sag vedrørende krænkelse af ophavsretten, hvis</p> <p>(i) det drejer sig om anvendelser af værker, for hvilke en organisation som licensaftaleorganisation som omhandlet i Tekijänoikeuslaki (lov om ophavsret) er berettiget til at tildele licensaftaler, som gør det muligt for licenstagere også at anvende værker af ophavsmænd i denne branche, som ikke har givet organisationen fuldmagt til at forvalte deres rettigheder</p> <p>(ii) det drejer sig om anvendelser af værker, for hvilke ophavsmændene ved kontrakt eller fuldmagt har givet organisationen bemyndigelse til at forvalte deres rettigheder, uden at ophavsrettighederne er blevet overdraget til organisationen?</p> <p>[Org. s. 15]</p> <p>3. Såfremt det lægges til grund, at organisationen som licensaftaleorganisation har en direkte interesse og søgsmålskompetence til at anlægge sag i eget navn: Hvilken betydning har det ved bedømmelsen af søgsmålskompetencen eventuelt i lyset af artikel 17 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at organisationen som licensaftaleorganisation også repræsenterer ophavsmænd, som ikke har bemyndiget den til at forvalte deres rettigheder, og at organisationens ret til at anlægge sag for at forsvare disse ophavsmænds rettigheder ikke er reguleret ved lov?</p>				
C-213/22	Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas	Miljøministeriet	O-sag	Dom	23.11.23

	<p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Kan udgifterne til beplantningspleje og præmierne til udligning af indkomsttab, der er fastsat i henholdsvis artikel 3, litra b) og c), i forordning nr. 2080/92 af 30. juni 1996, kræves tilbagebetalt, når støttemodtageren godtgør, at de betingelser for skovrejsning, der kræves af det nationale støtteprogram, ikke er blevet opfyldt af grunde, som støttemodtageren ikke er herre over, og når denne har gjort alt for at opnå resultatet?</p> <p>2. Er den løsning, der følger af fortolkningen af bestemmelserne i artikel 7, litra b), i Orden Ministerial n.º 199/94 (ministeriel bekendtgørelse nr. 199/94), sammenholdt med artikel 26 i samme bekendtgørelse, hvorefter eksistensen af ugunstige vejrforhold i årene efter det år, hvor der er foretaget en vurdering (dvs. året efter genplantningen) medfører en delvis udbetaling af præmierne, mens de samme resultater afledt af de samme ugunstige vejrforhold i året efter genplantningen fandt sted, medfører, at retten til præmierne helt bortfalder, i overensstemmelse med EU-retten?</p> <p>3. Skal den løsning, der angives i artikel 7, stk. 1, litra b), i ministeriel bekendtgørelse nr. 199/94, som medfører, at retten til præmierne til beplantningspleje og udligning af indkomsttab helt bortfalder for modtageren i tilfælde af, at den i bilag C fastsatte skovrejsningstæthed ikke opnås, og uden at det tillades, at betalingen af disse præmier nedsættes forholdsmæssigt i tilfælde, hvor resultatet kan tilskrives eksogene grunde såsom klimaet, anses for at være i strid med proportionalitetsprincippet som almindeligt EU-retligt princip, som det synes at kunne</p>	<p>Fødevareministeriet Energistyrelsen</p>			
--	--	--	--	--	--

	udledes modsætningsvis af József Lingurárdommen [C-315/16, præmis 29 og 35]?				
C-260/22	<p>Seven.One Entertainment Group</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal direktiv 2002/29/EF fortolkes således, at radio- og fjernsynsforetagender er direkte og originært berettigede med hensyn til retten til rimelig kompensation i henhold til artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF, som er fastsat i forbindelse med den såkaldte undtagelse for privatkopiering?</p> <p>2. Kan radio- og fjernsynsforetagender med hensyn til deres ret i henhold til artikel 2, litra e), i direktiv 2001/29/EF udelukkes fra retten til rimelig kompensation som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF, fordi de også i deres egenskab af filmproducenter kan have en ret til rimelig kompensation som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>Er det lovligt at udelukke radio- og fjernsynsforetagenderne generelt, selv om radio- og fjernsynsforetagender afhængigt af deres konkrete programtilrettelæggelse til dels kun i meget ringe omfang erhverver rettigheder som filmproducenter (navnlig fjernsynsprogrammer med en stor andel af programmer, som tredjeparter har licensrettighederne til), og til dels ikke erhverver rettigheder som filmproducenter (navnlig arrangører af radioprogrammer)?</p>	Kulturministeriet	O-sag	Dom	23.11.23
C-321/22	<p>Provident Polska</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontaktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at bestemmelsen giver mulighed for at anse en kontraktbestemmelse, der tillader</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	23.11.23

	<p>den erhvervsdrivende at opkræve et gebyr eller en provision med et beløb, der er unormalt højt i forhold til ydelsen, for et urimeligt kontraktvilkår?</p> <p>2. Skal artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler og princippet om effektivitet fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale retsfor skrifter eller den retlige fortolkning af disse forskrifter, hvorefter det er en nødvendig betingelse for at behandle forbrugeren krav mod den erhvervsdrivende med henblik på at erklære aftalen eller den del heraf, der indeholder urimelige kontraktvilkår, for ugyldig eller uvirksom, at forbrugeren har en retlig interesse?</p> <p>3. Skal artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler og princippet om effektivitet, om proportionalitet og om retssikkerhed fortolkes således, at en låneaftale, hvis eneste kontraktvilkår fastsætter, hvordan lånet skal tilbagebetales, er blevet erklæret for at være et urimeligt kontraktvilkår, ikke kan finde anvendelse efter, at denne betingelse er blevet fjernet, og at aftalen derfor er ugyldig?</p>				
C-374/22	<p>Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>– »Skal artikel 2, litra j), og artikel 23 i »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan</p>	Integrations- og Udlændingeminstreiet	O-sag	Dom	23.11.23

	<p>beskyttelse« fortolkes således, at de finder anvendelse på en fader til to børn, der er født i Belgien, og som dér er blevet anerkendt som flygtninge, selv om den ovennævnte artikel 2, litra j) præciserer, at de familiemedlemmer til en person med international beskyttelse, der er omfattet af direktiv 2011/95/EU, er det, »for så vidt familien allerede bestod i hjemlandet«?</p> <p>– »Indebærer den omstændighed, som appellanten har påberåbt sig i retsmødet, hvorefter hans børn står i et afhængighedsforhold til ham, og hvorefter hans børns tarv ifølge appellanten kræver, at han meddeles international beskyttelse, henset til 18., 19. og 38. betragtning til direktiv 2011/95/EU, at begrebet familiemedlemmer til personen med international beskyttelse, som omhandlet i direktiv 2011/95/EU, skal udvides til at omfatte en familie, der ikke bestod i hjemlandet?»</p> <p>– »Såfremt de to første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, kan artikel 23 i direktiv 2011/95/EU – som ikke er blevet gennemført i belgisk ret med henblik på at fastsætte, at der skal meddeles opholdstilladelse eller international beskyttelse til en fader til børn, der er anerkendt som flygtninge i Belgien, og som er født dér – da have direkte virkning?»</p> <p>– »I bekræftende fald, giver artikel 23 i direktiv 2011/95/EU, i mangel af gennemførelse, en fader til børn, der er anerkendt som flygtninge i Belgien, og som er født dér, ret til at gøre krav på de i artikel 24-35 omhandlede fordele, herunder en opholdstilladelse, der gør det muligt for ham at leve lovligt i Belgien med sin familie, eller ret til at opnå international beskyttelse, selv om denne fader ikke individuelt opfylder de nødvendige</p>				
--	--	--	--	--	--

	<p>betingelser for at opnå international beskyttelse?»</p> <p>– »Forpligter den effektive virkning af [...] artikel 23[i direktiv 2011/95/EU], læst i lyset af artikel 7, 18 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og 18., 19. og 38. betragtning til [direktiv 2011/95/EU], en medlemsstat, der ikke har udformet sin nationale lovgivning på en sådan måde, at familiemedlemmer [i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i det nævnte direktivs artikel 2, litra j), eller i forhold til hvem der foreligger et individuelt afhængighedsforhold] til en person med en sådan status kan gøre krav på visse fordele, hvis de ikke individuelt opfylder betingelserne for at opnå samme status, til at indrømme de nævnte familiemedlemmer en ret til afledt flygtningestatus, med henblik på at de kan gøre krav på de nævnte fordele for at opretholde familieenheden?»</p> <p>– »Forpligter [...] artikel 23[i direktiv 2011/95/EU], læst i lyset af artikel 7, 18 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og 18., 19. og 38. betragtning til [direktiv 2011/95/EU], en medlemsstat, der ikke har udformet sin nationale lovgivning på en sådan måde, at forældrene til en anerkendt flygtning kan nyde godt af de fordele, der er opregnet i direktivets artikel 24-35 [,til at give de nævnte forældre mulighed for] at opnå en afledt international beskyttelse med henblik på, at barnets tarv kan komme i første række, og for at sikre den effektive virkning af barnets flygtningestatus?»</p>				
C-420/22	<p>NW</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p>	Udlændinge- og	O-sag	GA	23.11.23

	<p>1) Skal artikel 10, stk. 1, i Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) – samt, i det foreliggende tilfælde, chartrets artikel 7 og 24 – fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at en myndighed i en medlemsstat, som af hensyn til den nationale sikkerhed og/eller den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed har truffet afgørelse om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding, og den specialiserede myndighed, som har fastslået den fortrolige karakter af informationerne, skal sikre, at den berørte tredjelandsstatsborger og dennes retlige repræsentant under alle omstændigheder har ret til adgang til i det mindste essensen af de fortrolige eller klassificerede informationer, som den afgørelse, der er truffet af ovennævnte hensyn, støtter sig på, og til at gøre brug af disse informationer i proceduren vedrørende afgørelsen, såfremt den ansvarlige myndighed har anført, at en sådan videregivelse ville være i strid med hensynet til den nationale sikkerhed?</p> <p>2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvad skal der da, i lyset af chartrets artikel 41 og 47, præcist forstås ved »essensen« af de fortrolige grunde, som den pågældende afgørelse støtter sig på?</p> <p>3) Skal artikel 10, stk. 1, i direktiv 2003/109, i lyset af chartrets artikel 47, fortolkes således, at den ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse om lovligheden af den specialiserede myndigheds udtalelse, der er baseret på en begrundelse om fortrolige eller</p>	<p>Integrationsministeriet</p>			
--	--	--------------------------------	--	--	--

	<p>klassificerede informationer, og af den materielle afgørelse på udlændingeområdet, der er baseret på denne udtalelse, skal have kompetence til at undersøge, om fortroligheden er retmæssig (om den er nødvendig og proportional), og til ved sin egen afgørelse at bestemme, hvis den finder, at fortroligheden er retsstridig, at den berørte og dennes retlige repræsentant skal have adgang til og mulighed for at anvende alle de informationer, der ligger til grund for de administrative myndigheders udtalelse og afgørelse, eller, hvis den finder, at fortroligheden er retmæssig, at bestemme, at den pågældende kan få adgang til og anvende i det mindste essensen af de fortrolige informationer i den udlændingesag, der vedrører den pågældende?</p> <p>4) Skal artikel 9, stk. 3, og artikel 10, stk. 1, i direktiv 2003/109, sammenholdt med chartrets artikel 7, artikel 24, artikel 51, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en afgørelse på udlændingeområdet om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding består i en ubegrundet afgørelse, som</p> <p>i) udelukkende er baseret på en automatisk henvisning til en bindende og ufravigelig udtalelse fra den specialiserede myndighed, som ligeledes er ubegrundet, og hvori det fastslås, at der foreligger en fare for eller et brud på den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden, og</p> <p>ii) er blevet vedtaget uden en grundig undersøgelse af, om der i den konkrete sag foreligger grunde vedrørende den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden, og uden at der er taget</p>				
--	---	--	--	--	--

	hensyn til de individuelle omstændigheder og kravene om nødvendighed og proportionalitet?				
C-480/22	<p>EVN Business Service e.a.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 57, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26. februar 2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF fortolkes således, at der foreligger levering af centraliserede indkøbsaktiviteter fra en indkøbscentral beliggende »i en anden medlemsstat«, når den ordregivende enhed – uafhængigt af spørgsmålet om henførelsen af denne ordregivende enheds bestemmende indflydelse – er beliggende i en anden medlemsstat end indkøbscentralen?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>Omfatter lovvalgsreglen i artikel 57, stk. 3, i direktiv 2014/25/EU, hvorefter »levering af centraliserede indkøbsaktiviteter« fra en indkøbscentral beliggende i en anden medlemsstat gennemføres i overensstemmelse med de nationale bestemmelser, der er gældende i den medlemsstat, hvor indkøbscentralen er beliggende, også bestemmelserne om klageprocedurer og klageinstansernes kompetence i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation?</p> <p>3. Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares benægtende:</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	23.11.23

	<p>Skal direktiv 92/13/EØF og navnlig dettes artikel 1, stk. 1, fjerde afsnit, fortolkes således, at de nationale klageinstansers kompetence til at behandle klager over ordregivernes beslutninger skal omfatte alle ordregivende enheder i den medlemsstat, hvor klageinstansen befinder sig, eller afhænger kompetencen af, om den bestemmende indflydelse over den ordregivende enhed [som omhandlet i artikel 3, nr. 4), litra c), eller artikel 4, stk. 2, i direktiv 2014/25/EU] udøves af regionale myndigheder eller offentligretlige organer, som kan henregnes til den medlemsstat, hvor kontrolinstansen befinder sig?</p>				
C-528/22	<p>PQ <u>Spørgsmål:</u> 1) a) Skal artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter »TEUF«), sammenholdt artikel 7 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats praksis, der består i at træffe en afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse, der tidligere er blevet udstedt til en tredjelandssstatsborger – eller om afslag på vedkommendes ansøgning om forlængelse af opholdsretten (en ansøgning om national permanent opholdstilladelse i den foreliggende sag) – hvis mindreårige barn og samlever er stats borgere i en EU-medlemsstat og opholder sig i den pågældende stat, uden at det forudgående undersøges, om det berørte familiemedlem, som er tredjelandssstatsborger, kan påberåbe sig en afledt opholdsret i henhold til artikel 20 TEUF?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	23.11.23

	<p>b) Skal artikel 20 TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 7, artikel 24, artikel 51, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, fortolkes således, at for så vidt som en afledt opholdsret i henhold til artikel 20 TEUF finder anvendelse, bevirker EU-retten, at nationale administrative og retslige myndigheder ligeledes skal anvende EU-retten, når de træffer en afgørelse på udlændingeområdet om en ansøgning om forlængelse af opholdsretten (en ansøgning om national permanent opholdstilladelse i den foreliggende sag), og når de anvender undtagelserne vedrørende den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden som begrundelse for den pågældende afgørelse, samt når de, såfremt det godtgøres, at sådanne hensyn foreligger, undersøger nødvendigheden og proportionaliteten, der begrundet begrænsningen af opholdsretten?</p> <p>2) Skal artikel 20 TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 47 – samt, i det foreliggende tilfælde, chartrets artikel 7 og 24 – fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at en myndighed i en medlemsstat, som af hensyn til den nationale sikkerhed og/eller den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed har truffet afgørelse om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding eller om en ansøgning om forlængelse af opholdsretten, og den specialiserede myndighed, som har fastslået den fortrolige karakter af informationerne, skal sikre, at den berørte tredjelandsstatsborger og dennes retlige repræsentant under alle omstændigheder har ret til adgang til i det mindste essensen af de fortrolige eller klassificerede informationer, som den afgørelse, der er truffet af ovennævnte hensyn, støtter sig på, og til at</p>				
--	--	--	--	--	--

	<p>gøre brug af disse informationer i proceduren vedrørende afgørelsen, såfremt den kompetente myndighed har anført, at en sådan videregivelse ville være i strid med hensynet til den nationale sikkerhed?</p> <p>3) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvad skal der da, i lyset af chartrets artikel 41 og 47, præcist forstås ved »essensen« af de fortrolige grunde, som den pågældende afgørelse støtter sig på?</p> <p>4) Skal artikel 20 TEUF, i lyset af chartrets artikel 47, fortolkes således, at den ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse om lovligheden af den specialiserede myndigheds udtalelse, der er baseret på en begrundelse om fortrolige eller klassificerede informationer, og af den materielle afgørelse på udlændingeområdet, der er baseret på denne udtalelse, skal have kompetence til at undersøge, om fortroligheden er retmæssig (om den er nødvendig og proportional), og til ved sin egen afgørelse at bestemme, hvis den finder, at fortroligheden er retsstridig, at den berørte og dennes retlige repræsentant skal have adgang til og mulighed for at anvende alle de informationer, der ligger til grund for de administrative myndigheders udtalelse og afgørelse, eller, hvis den finder, at fortroligheden er retmæssig, at bestemme, at den pågældende kan få adgang til og anvende i det mindste essensen af de fortrolige informationer i den udlændingesag, der vedrører den pågældende? M.fl.</p>				
C-634/22	<p>OT e.a.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Skal artikel 2, artikel 6, stk. 1 og 3, og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at uafhængigheden af en</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	23.11.23

	<p>ret, som afskaffes ved den vedtagne ændring af Zakon za sadebnata vlast (lov om retsvæsenet) (Darzjaven vestnik (DV) nr. 32/26.4.2022, med virkning fra den 27.7.2022), idet retterne dog indtil dette tidspunkt og også efterfølgende skal viderebehandle de sager, hvor der allerede er afholdt indledende retsmøder, begrænses, hvis afskaffelsen af retten begrundes med, at dette sikrer det forfatningsretlige princip om domstolenes uafhængighed og beskyttelsen af borgernes forfatningsmæssige rettigheder, men der ikke redegøres forskriftsmæssigt for, hvilke kendsgerninger der fører til den konklusion, at disse principper er blevet tilsidesat[?]</p> <p>Skal de førnævnte EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at de er til hinder for nationale retsfor skrifter såsom bestemmelserne i lov om ændring og suppler ing af lov om retssystemet (DV nr. 32/26.4.2022), som medfører en fuldstændig afskaffelse af en selvstændig judiciel myndighed i Bulgarien (den særlige domstol i straffesager) med den anførte begrundelse og en forflyttelse af dommerne (herunder dommerne ved det dommerkoll egium, der behandler den konkrete straffesag) fra denne ret til forskellige andre retter, men forpligter disse dommere til at viderebehandle de sager, der allerede verserer og er påbegyndt ved den afskaffede ret?</p> <p>I bekræftende fald, hvilke processuelle handlinger skal da – også henset til EU-rettens forrang – foretages af dommerne ved de netop afskaffede retter i den afskaffede rets sager (som de i henhold til loven skal afslutte), også henset tilderes forpligtelse til nøjagtigt at vurdere, om de skal erklære sig inhabile i disse sager? Hvilke følger vil dette</p>				
--	---	--	--	--	--

	have for den netop afskaffede rets processuelle afgørelser i de sager, der skal afsluttes, og for de afsluttende retlige handlinger i disse sager?				
--	--	--	--	--	--